

Nieuwsbrief INS Updates - Nummer 18, 2020

Nummer 18, 2020

Redactie: prof. mr. E.C.H.J. Lokin, mr. H.J. de Kloe, mr. E. Ayerdem, mr. R.J.H. Berghuis, mr. J.O. Bijloo, mr. S.J. van den Boogert, mr. A.D. van Dalen, mr. J. van den Dolder, mr. N. Gamliël, mr. G.P. van Hooft, mr. I.F.M. Lakwijk, mr. K.C.S. Meekes, mr. A.M.H. Nolte, mr. J.E. van Nuland, mr. W.P.I.J. Overgoor, mr. B.S. Pronk, mr. dr. S. Renssen, mr. D.R.C. Smit, mr. W.T.N. Vlasveld, mr. J.H.M. van de Wiel en mr. S. Zonneveld.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2020:2636](#) 25-08-2020

Geen overeenkomst tot stand gekomen tussen curator en Belgische vennootschap

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2020:6531](#) 18-08-2020

Geen loonvordering, geen subrogatie door het UWV

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2020:6276](#) 11-08-2020

Sponsorovereenkomst vormt geen grondslag voor betalingen, zodat zij onverschuldigd zijn verricht

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2020:5748](#) 21-07-2020

Geen bestuurdersaansprakelijkheid wegens turboliquidatie in plaats van aanvraag faillissement

Rechtbank

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2020:8127](#) 25-08-2020

COMI schuldenaar gelegen in Nederland

[Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBNNE:2020:2848](#) 19-08-2020

Vordering is niet overgedragen omdat in de cessieakte niet is voldaan aan het bepaaldheidsvereiste

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2020:3440](#) 19-08-2020

Dwaling en bestuurdersaansprakelijkheid toegewezen. Bestuurder vroeg financiering op, gebruikte geld voor andere vennootschap, en wist van tevoren dat echtgenote hoofdelijkheidsbeding zou vernietigen.

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2020:6058](#) 12-08-2020

Wetenschap dat koopsom niet kon worden betaald; Peeters/Gatzen-vordering toegewezen

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2020:6073](#) 12-08-2020

Bestuurdersaansprakelijkheid wegens selectieve betaling na veroordeling van de

vennootschap en betekening van het (verstek)vonnis

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2020:3958](#) 12-08-2020

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2020:3969](#) 11-08-2020

Curator Smartbids op grond van artikel 843a Rv veroordeeld tot afgifte rekeningafschriften aan Pronto en Mondial

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2020:7776](#) 04-08-2020

Niet invorderbare belastingschuld geen steunvordering

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2020:3730](#) 29-07-2020

Geslaagd beroep op onvoorziene omstandigheden (coronacrisis) rechtvaardigt 50% huurverlaging over de maanden april tot en met juni 2020

RECHTSPRAAK

Geen bestuurdersaansprakelijkheid wegens turboliquidatie in plaats van aanvraag faillissement

De feitelijke stellingen dat er nog baten aanwezig zouden zijn in de geturboliquideerde vennootschap is onvoldoende onderbouwd.

Syntona BV heeft van geïntimeerde in deze zaak kantoorruimte gehuurd. Op 20 december 2014 heeft Syntona aan geïntimeerde geschreven dat Syntona virtueel failliet is, dat Syntona niet langer aan haar verplichtingen die voortvloeien uit de huurovereenkomst kan voldoen en dat geïntimeerde de gehuurde ruimte weer voor verhuur beschikbaar kan stellen. Voorgesteld wordt om vanaf 1 januari 2015 € 250 per maand te betalen, in plaats van de (kennelijk) overeengekomen € 1.000 per maand. Op 24 maart 2015 doet Syntona aan de advocaat van geïntimeerde het verzoek met zijn cliënt in gesprek te gaan en geeft Syntona aan dat de schade in elk geval geen € 12.000 [naar ik aanneem twaalfmaal de overeengekomen maandhuur van € 1.000] bedraagt.

Op 25 maart 2015 heeft NKA, sinds 9 december 2014 enig aandeelhouder van Syntona, aan Syntona een krediet ter beschikking gesteld van € 10.000. Syntona heeft aan NKA een pandrecht verstrekt op onder meer inventaris en debiteuren. Bij besluit van 29 juli 2015 heeft de algemene vergadering van aandeelhouders van Syntona de bestuurder gemachtigd om over te gaan tot turboliquidatie van de vennootschap. Op 1 september 2015 is in het handelsregister ingeschreven dat Syntona per 31 augustus 2015 is ontbonden.

Op 15 juni 2016 is Syntona op vordering van geïntimeerde veroordeeld tot betaling van de huurpenningen van € 1.000 per maand exclusief btw over de periode 1 december 2014 tot en met 31 december 2015.

In eerste aanleg in deze zaak heeft geïntimeerde NKA c.s. als (middelijk) bestuurder aansprakelijk gesteld voor zijn geleden schade. De kantonrechter heeft die vordering grotendeels toegewezen. Op de reconventionele vordering van NKA c.s. die betrekking heeft op vermeend onrechtmatige beslaglegging door geïntimeerde zal ik hier niet verder ingaan. NKA c.s. heeft tegen het vonnis van de kantonrechter hoger beroep ingesteld. Geïntimeerde verwijt NKA c.s. in wezen (1) dat Syntona niet geturboliquideerd had moeten worden, maar

dat het faillissement had moeten worden aangevraagd zodat de curator eventuele activa te gelde had kunnen maken, en (2) dat NKA c.s. activiteiten van Syntona zou hebben overgeheveld naar zichzelf of andere vennootschappen zonder dat daar een vergoeding tegenover stond, en zo de verdien capaciteit van Syntona heeft uitgehold.

Het hof vernietigt het vonnis van de kantonrechter waarin NKA c.s. is veroordeeld en overweegt daarbij onder meer het volgende. De feitelijke stellingen van geïntimeerde dat er een goedgevulde orderportefeuille was en dat NKA activiteiten van Syntona naar zichzelf of een andere vennootschap zou hebben overgeheveld zonder daarvoor een vergoeding te betalen aan Syntona zijn niet voldoende onderbouwd. Het hof concludeert dat Syntona ten tijde van de ontbinding geen activa van enige betekenis had, dat sprake was van een verlieslatende onderneming en dat niet is komen vast te staan dat activiteiten zouden zijn overgeheveld zonder een vergoeding daarvoor te betalen. Daarmee is van onrechtmatig handelen van NKA c.s. niet gebleken. Het hof overweegt bovendien dat, zelfs wanneer sprake zou zijn geweest van onrechtmatig handelen van NKA c.s. jegens geïntimeerde, laatstgenoemde daar geen schade door zou hebben geleden. Ook als geen turboliquidatie had plaatsgevonden, maar faillissement zou zijn aangevraagd, zouden onvoldoende baten aanwezig zijn geweest om de vordering van geïntimeerde (deels) te voldoen. Ook de beroepen van geïntimeerde op HR 5 september 2014, ECLI:NL:HR:2012:BX5881 (Spaanse villa) en aansprakelijkheid wegens selectieve betaling falen.

O. Oost, september 2020

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 21-07-2020

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2020:5748

Zaaknummer: 200.248.467/01

Rechters: I. Tubben, J. Smit en M. Wolters

Advocaten: J. Veninga

Wetsartikelen: 2:19 lid 4 BW en 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Geen overeenkomst tot stand gekomen tussen curator en Belgische vennootschap

Geen overeenkomst tot stand gekomen tussen curator en Belgische vennootschap, omdat nog niet over alle onderdelen overeenstemming was. De koper wilde onder meer nog werknemers spreken voordat zij deze een arbeidsovereenkomst aanbod. Onderhandelingen mochten worden afgebroken zonder schadevergoedingsplicht.

De curator van een failliete vennootschap heeft uitgebreide onderhandelingen gevoerd met (de bestuurder van) een vennootschap naar Belgisch recht. De intentie bestond dat de Belgische vennootschap diverse activa zou overnemen van de failliete vennootschap. Een belangrijke voorwaarde die de curator stelde, was dat de Belgische vennootschap een arbeidsovereenkomst zou aanbieden aan twaalf werknemer van de failliete vennootschap. Nadat partijen uitgebreid over de overeenkomst hebben onderhandeld, weigert de Belgische vennootschap een conceptovereenkomst te ondertekenen. De Belgische vennootschap stelt dat niet op alle punten overeenstemming is bereikt.

In deze procedure vordert de curator primair schadevergoeding wegens niet nakoming van een gesloten (koop)overeenkomst en subsidiair wegens het onrechtmatig afbreken van de onderhandelingen. De rechtbank heeft de vorderingen van de curator deels toegewezen. Het hof wijst de vorderingen van de curator af. Hiervoor acht het hof van belang dat voor de curator duidelijk moet zijn geweest dat uitsluitend een overeenkomst tot stand zou komen als sprake was van overeenstemming over het volledige pakket, dus over alle onderdelen. Overeenstemming op niet alle onderdelen leverde geen overeenkomst op.

Hoewel de Belgische vennootschap meerdere uitlatingen heeft gedaan dat een overeenkomst was gesloten, mocht de curator hier niet van uitgaan. De Belgische vennootschap twijfelde namelijk nog over het aanbieden van een arbeidsovereenkomst aan twaalf werknemers en wilde deze werknemers eerst spreken. Daarnaast ging de Belgische vennootschap er, gelet op correspondentie tussen partijen, (ten onrechte) van uit dat de curator een verpande debiteurenportefeuille aan haar zou overdragen. De curator had hierop bedacht moeten zijn,

zeker nu de Belgische vennootschap de Nederlandse juridische situatie niet zonder meer kon overzien en heeft gemaild dat zij de kwestie nog met haar jurist moest bespreken. Een overeenkomst is dus niet tot stand gekomen.

Vanwege de hiervoor vermelde omstandigheden heeft de curator er ook niet gerechtvaardigd op mogen vertrouwen dat de onderhandelingen zouden leiden tot een overeenkomst. De Belgische vennootschap heeft ook niet in voldoende bijgedragen aan dit vertrouwen van de curator. Het stond de Belgische vennootschap daarom vrij de onderhandelingen af te breken zonder hiervoor een vergoeding te betalen.

H.J. de Kloe, september 2020

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 25-08-2020

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2020:2636

Zaaknummer: 200.247.387_01

Rechters: L.S. Frakes, P.W.A. van Geloven en M.W.M. Souren

Advocaten: M.J. Blommaert en H.J. Ligtenbarg

Wetsartikelen: 6:162 BW en 6:265 BW

RECHTSPRAAK

COMI schuldenaar gelegen in Nederland

COMI schuldenaar is gelegen in Nederland, omdat bij de KvK een Nederlands bezoekadres staat ingeschreven van een eenmanszaak van de schuldenaar.

De rechtbank verklaart een natuurlijk persoon failliet op verzoek van onder meer het Bedrijfstakpensioenfonds voor de Bouwnijverheid. Omdat de schuldenaar niet is verschenen, toetst de rechtbank op grond van artikel 3 lid IVO-II ambtshalve waar het centrum van voornaamste belangen (COMI) van de schuldenaar is gelegen. Uit de Basisadministratie Personen blijkt dat de schuldenaar in november 2019 is geëmigreerd naar een onbekend land. Toch oordeelt de rechtbank dat het COMI is gelegen in Nederland, omdat een Nederlands bezoekadres bij de Kamer van Koophandel staat geregistreerd van een eenmanszaak van de schuldenaar. Uit deze registratie blijkt objectief en voor derden verifieerbaar dat de schuldenaar gewoonlijk in Nederland het beheer over zijn belangen voert.

H.J. de Kloe, september 2020

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 25-08-2020

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2020:8127

Zaaknummer: C/09/20/255 F

Rechters: R. Cats

Advocaten: S.K. Tuithof

Wetsartikelen: 6 lid 3 Fw en 3 lid 1 IVO-II

RECHTSPRAAK

Geen loonvordering, geen subrogatie door het UWV

Het UWV heeft geen boedelvordering in het faillissement van Roemaat wegens het betalen van loon gedurende de opzegtermijn. De werknemers waren niet beschikbaar voor werk omdat zij in dienst zijn getreden bij een doorstarter. Nu de werknemers geen loonvordering hebben op Roemaat, kan het UWV niet subrogeren in de rechten van de werknemers.

De vraag is aan de orde of het UWV een boedelvordering heeft in het faillissement van Aloys Roemaat Transport B.V. ('Roemaat') wegens het betalen van loon gedurende de opzegtermijn. Het hof oordeelt dat dit niet het geval is, omdat de werknemers niet beschikbaar waren voor werk nu zij in dienst zijn getreden bij een doorstarter. Nu de werknemers geen loonvordering hebben op Roemaat, kan het UWV niet subrogeren in de rechten van de werknemers.

Roemaat is op 5 juli 2016 failliet verklaard. Op 7 of 8 juli 2016 heeft de curator alle arbeidsovereenkomsten opgezegd met een opzegtermijn van zes weken. De curator heeft een doorstart gerealiseerd. Op 11 juli 2016 zijn alle werknemers onder dezelfde arbeidsvoorwaarden in dienst getreden bij de doorstarter. Dit is dezelfde datum gemeld aan het UWV. Het UWV heeft de werknemers loon betaald over de opzegtermijn uit hoofde van de loongarantieregeling (hoofdstuk IV Werkloosheidswet). De rechtbank heeft een door het UWV gevorderde verklaring voor recht dat het een boedelvordering heeft in het faillissement toegewezen.

Het hof overweegt dat uit artikel 64 lid 1 WW volgt dat het UWV uitsluitend een boedelvordering heeft indien de werknemers waarvoor het UWV loon heeft doorbetaald daadwerkelijk een loonvordering hadden op hun gefailleerde werkgever. Dit is naar het oordeel van het hof niet het geval. De werknemers hebben vanaf 11 juli 2016 geen arbeid verricht en waren ook niet beschikbaar voor het verrichten van arbeid. Het principe 'geen arbeid, geen loon' zoals was neergelegd in artikel 7:627 BW (oud) geldt onverkort. Nu de curator de volledige werkgelegenheid heeft gewaarborgd en de werknemers onder dezelfde arbeidsvoorwaarden in dienst zijn getreden bij de doorstarter, is geen sprake van het niet

verrichten van arbeid door een oorzaak die in redelijkheid voor rekening van de werkgever behoort te komen (art. 7:618 lid 1 BW (oud)). Omdat de werknemers geen loonvordering hadden vanaf 11 juli 2016, kan van subrogatie door het UWV geen sprake zijn. Het hof vernietigt het vonnis van de rechtbank en wijst de vorderingen van het UWV af.

H.J. de Kloe, september 2020

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 18-08-2020

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2020:6531

Zaaknummer: 200.265.157

Rechters: D.M.I. de Waele, B.J. Engberts en C.J.H.G. Bronzwaer

Advocaten: R.W.J.M. Schuurman en M.A.L.M. Willems

Wetsartikelen: 7:627 BW, 7:628 BW, 4o Fw, 61 WW, 64 WW en 66 WW

RECHTSPRAAK

Niet invorderbare belastingschuld geen steunvordering

Vordering Belastingdienst kan niet dienen als steunvordering omdat wegens de coronacrisis uitstel van betaling is verleend en de hoogte van de vordering niet bekend is.

Deze korte uitspraak waarbij een faillissementsverzoek wordt afgewezen, is toch de moeite van het vermelden waard. Naar het oordeel van de rechtbank is geen sprake van pluraliteit van schuldeisers. De aangevoerde steunvordering, een belastingschuld, is niet invorderbaar omdat vanwege de coronamaatregelen uitstel van betaling is verleend. Ook is de hoogte van de vordering niet bekend. Om deze redenen kan de vordering van de Belastingdienst naar het oordeel van de rechtbank niet dienen als steunvordering.

H.J. de Kloe, september 2020

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 04-08-2020

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2020:7776

Zaaknummer: C/09/595590 / FT RK 20/697

Rechters: W.J. Don

Advocaten: G. Janssen

Wetsartikelen: 6 lid 3 Fw

RECHTSPRAAK

Curator Smartbids op grond van artikel 843a Rv veroordeeld tot afgifte rekeningafschriften aan Pronto en Mondial

Curator van Smartbids wordt op grond van artikel 843a Rv veroordeeld tot afgifte van rekeningafschriften aan Pronto en Mondial. Uit deze afschriften zou moeten blijken of de bestuurders van Smartbids aansprakelijk zijn omdat in aanloop naar turboliquidatie geld is onttrokken aan de vennootschap.

Pronto Wonen Nederland B.V. ('Pronto') en Mondial Keukens B.V. ('Mondial') hebben opdracht gegeven aan Smartbids B.V. tot het leveren van reclamediens ten. In januari 2018 hebben Pronto en Mondial facturen van ongeveer € 250.000 onder protest betaald, wegens een geschil over de uitvoering van de opdracht. In augustus 2019 is Smartbids veroordeeld tot betaling van ongeveer € 208.000 aan Mondial en € 140.000 aan Pronto. Smartbids heeft niet aan dit vonnis voldaan, waarop Mondial en Pronto het faillissement van Smartbids hebben aangevraagd. Tijdens de zitting van 28 oktober 2019 bleek dat Smartbids was geturboliquideerd. Uiteindelijk is op 8 januari 2020 alsnog het faillissement van Smartbids uitgesproken.

Pronto en Mondial hebben de (voormalig indirect) bestuurders van Smartbids, Candid Group B.V., Armax Invest B.V. en een natuurlijk persoon (gezamenlijk 'de Candid Group'), aangesproken uit hoofde van bestuurdersaansprakelijkheid. De Candid Group heeft in deze procedure producties ingebracht waaruit blijkt dat Smartbids eind 2017 meer dan € 175.000 had aan liquide middelen, terwijl de huurovereenkomst was afgelopen, de enige resterende medewerker op 1 juli 2018 met pensioen was gegaan en in 2018 geen activiteiten werden ontplooid. Pronto en Mondial hebben in de aansprakelijkheidsprocedure bij incidentele vordering afgifte gevorderd van onder meer rekeningafschriften van een rekening die werd gehouden bij ABN AMRO waarop eind 2017 bijna € 138.000 stond en de grootboekadministratie van Smartbids over 2017. Deze vordering is afgewezen, omdat de inzagevordering geen voorlopig maar een definitief karakter zou hebben.

Pronto en Mondial hebben ook de curator verzocht deze stukken af te geven, hetgeen de

curator heeft geweigerd. In deze procedure vorderen Pronto en Mondial afgifte van de rekeningafschriften en grootboekadministratie op grond van artikel 843a Rv. De curator is niet verschenen. Wel wordt verweer gevoerd door de Candid Group, die zich heeft gevoegd aan de zijde van de curator. De voorzieningenrechter overweegt dat Pronto en Mondial een spoedeisend belang hebben, omdat zij de stukken nodig hebben om voortvarend te procederen in de bestuurdersaansprakelijkheidsprocedure. Verder overweegt de rechter dat de vordering terecht is gegrond op artikel 843a Rv en niet op artikel 3:15j aanhef en onder d BW. Pronto en Mondial hebben een rechtmatig belang bij afgifte van de bankafschriften, omdat hiermee achterhaald kan worden waar het geld op de rekening bij ABN AMRO is gebleven. Bij afgifte van de grootboekadministratie hebben zij op dit moment onvoldoende belang, omdat de bankafschriften afdoende zouden moeten zijn. Pronto en Mondia vorderen ook specifieke bescheiden en hebben een rechtsbetrekking uit onrechtmatige daad (bestuurdersaansprakelijkheid).

De Candid Group heeft geen gewichtige redenen gesteld voor afwijzing van de vordering. De stelling dat de bankafschriften bedrijfsgevoelige informatie bevatten, gaat niet op, omdat Smartbids niet meer actief is. Ook de stelling dat de privacy van klanten wordt geschonden wordt verworpen, omdat klantgegevens onleesbaar gemaakt mogen worden.

Nu voldaan is aan de voorwaarden van artikel 843a Rv, veroordeelt de voorzieningenrechter de curator tot afgifte van de rekeningafschriften. De Candid Group wordt veroordeeld in de proceskosten.

H.J. de Kloe, september 2020

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 11-08-2020

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2020:3969

Zaaknummer: C/13/687156 / KG ZA 20-636

Rechters: M. van Walraven

Advocaten: L.C.H.J. Hox, J. Bedaux en T. van Oosterhout

Wetsartikelen: 843a BW, 3:15j BW en 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Onbehoorlijk bestuur wegens doorzetten doorstart ondanks wegvallen financiering en zonder afdoende businessplan.

In deze procedure heeft de curator van House of Shoes Nederland B.V. en House of Shoes Retail B.V. twee bestuurders aansprakelijk gesteld voor het tekort in die faillissementen. Voornoemde vennootschappen maakten in 2013 een doorstart met House of Shoes. De doorstart is doorgezet ondanks het wegvallen van een financiering voor de doorstarter. Volgens de curator is sprake van onbehoorlijk bestuur en wel omdat (onder andere) geen sprake zou zijn van een realistisch businessplan voor de doorstart en er onvoldoende werkkapitaal beschikbaar was. De bestuurders hebben verweer gevoerd tegen die stellingen en onder andere gesteld dat er afspraken waren gemaakt met leveranciers ten aanzien van de betaling van facturen waardoor er steeds voldoende werkkapitaal aanwezig was. De curator is bij tussenvonnis door de rechtbank opgedragen bewijs te leveren dat dergelijke afspraken niet werden gemaakt.

De curator heeft betoogd dat de rechtbank hem ten onrechte heeft opgedragen bewijs te leveren. De rechtbank passeert deze stellingen. Volgens de rechtbank hebben gedaagden hun verweer voldoende onderbouwd en is voor omkering van bewijslast onvoldoende dat de curator in een moeilijke bewijspositie zou verkeren.

Inhoudelijk oordeelt de rechtbank dat de bestuurders er niet in zijn geslaagd aan te tonen dat er een doordacht en doorgerekend businessplan was. Er zijn tegenstrijdige verklaringen afgelegd over belangwekkende financiële overzichten die ten grondslag zouden hebben gelegen aan de doorstart en de rechtbank twijfelt openlijk over de juistheid en authenticiteit van de overzichten en stukken die de bestuurders ten bewijs hebben overgelegd. Verder is niet gebleken van (voldoende) afspraken met leveranciers over verlengde betalingstermijnen – die nodig waren om voldoende werkkapitaal beschikbaar te hebben. De rechtbank concludeert dat het doorzetten van de doorstart ondanks het wegvallen van een (ruime) financiering en zonder duidelijk (aangepast) businessplan en afdoende maatregelen in de zin van ruime betalingsafspraken onbehoorlijk bestuur in de zin van artikel 2:248 BW oplevert.

W.T.N. Vlasveld, september 2020

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 12-08-2020

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2020:3958

Zaaknummer: C/010318107 / HA ZA 17-141

Rechters: J.A. Bik, O.R.M. van Dam en K.A. Maarschalkerweerd

Advocaten: M.A.C. Geurts en T.M. Schraven

Wetsartikelen: 2:248 BW

RECHTSPRAAK

Dwaling en bestuurdersaansprakelijkheid toegewezen. Bestuurder vroeg financiering op, gebruikte geld voor andere vennootschap, en wist van tevoren dat echtgenote hoofdelijkheidsbeding zou vernietigen.

Middellijk bestuurder van meerdere vennootschappen ondertekent financieringsovereenkomst die inhoudt dat financiering bestemd is voor een specifiek project en dat bestuurder hoofdelijk aansprakelijk is. Geld wordt gebruikt voor andere doelen. Bestuurder was blijkens e-mails vooraf van plan om hoofdelijkheid door echtgenote te laten vernietigen ex artikel 1:89 BW.

Feiten

Een eigenaar van een scheepswerf trekt bij eiseres Simba B.V. (hierna: Simba) een financiering aan voor de bouw van een schip. De bouw van het schip wordt uitgevoerd door een specifiek voor dat project opgerichte vennootschap. Simba bedingt in de aan de eigenaar van de scheepswerf voorgelegde financieringsovereenkomst onder meer dat de te verstrekken financiering alleen voor de bouw van het schip gebruikt mag worden en dat de eigenaar van de scheepswerf zich in privé hoofdelijk medeaansprakelijk stelt voor de terugbetaling van de financiering. De looptijd van de financiering is twee jaar.

Uit e-mails van de eigenaar van de scheepswerf ('Bestuurder') aan zijn accountant en uit e-mailverkeer tussen de Bestuurder en de notaris die bij het sluiten van de financieringsovereenkomst betrokken was, blijkt dat de Bestuurder zich ervan bewust is dat voor zijn hoofdelijke aansprakelijkheid de toestemming van zijn echtgenote vereist is op grond van artikel 1:88 BW en dat zijn echtgenote die toestemming niet zal verlenen. Uit het e-mailverkeer met de notaris blijkt dat de notaris de Bestuurder heeft gewaarschuwd dat de hoofdelijkheid voor Simba van groot belang is en dat het 'geen optie' is om Simba niet over het ontbreken van de toestemming te informeren.

Voordat de notaris Simba hierover heeft geïnformeerd, vraagt een administrateur van het scheepswerfconcern evenwel de eerste tranche van de financiering op bij Simba. Deze wordt overgemaakt. Het ontvangen geld wordt besteed aan lopende verplichtingen van vennootschappen in het scheepswerfconcern – andere doelen, derhalve, dan de bouw van het schip.

Nadat het Simba duidelijk is geworden dat de toestemming voor de hoofdelijkheid nog niet verleend is, wordt daar tussen partijen over gecorrespondeerd. Ongeveer drie weken later wordt definitief duidelijk dat de toestemming voor de hoofdelijkheid er niet zal komen. Simba stuurt op 10 maart 2018 een brief aan de scheepswerf, waarin zij de financieringsovereenkomst vernietigt op grond van dwaling, althans de financieringsovereenkomst ontbindt.

De scheepswerf vordert daarna in kort geding uitbetaling van de rest van de financiering van Simba, maar die vordering wordt afgewezen. Op 22 mei 2018 wordt de concernvennootschap waaraan de eerste tranche van de financiering is uitbetaald, in staat van faillissement verklaard. Op 25 juni 2019 stuurt de echtgenote van de Bestuurder aan Simba een verklaring toe, waarin zij op grond van artikel 1:89 BW de hoofdelijke aansprakelijkheid van haar echtgenoot vernietigt.

Vordering

Simba vordert een verklaring voor recht dat de financieringsovereenkomst op 10 maart 2018 rechtsgeldig is vernietigd althans ontbonden. Daarnaast vordert zij terugbetaling van het overgemaakte deel van de financiering. Simba vordert dat niet alleen de concernvennootschap waaraan het geld was overgemaakt, wordt veroordeeld tot terugbetaling, maar ook twee andere concernvennootschappen en Bestuurder, primair op grond van de financieringsovereenkomst en subsidiair op grond van onrechtmatige daad.

Gedaagden voeren als verweer dat er nooit hoofdelijke aansprakelijkheid van de Bestuurder tot stand is gekomen, althans dat deze is vernietigd. Er is tegenover Simba nooit sprake geweest van een verkeerde voorstelling van zaken, en voor zover Simba een verkeerde voorstelling had, betrof die louter toekomstige omstandigheden. Er kan geen sprake zijn van bestuurdersaansprakelijkheid, omdat de ontvangen financiering is gebruikt conform het overeengekomen ondernemersdoel. Aan de Bestuurder is geen ernstig persoonlijk verwijt te maken. Tot slot worden het bestaan en de omvang van de door Simba geleden schade betwist.

In reconventie vorderen gedaagden verklaringen voor recht dat de financieringsovereenkomst rechtsgeldig tot stand gekomen is, doch dat daarbij geen sprake is van hoofdelijke aansprakelijkheid aan de zijde van Bestuurder, en dat Simba wordt veroordeeld tot (verdere)

nakoming. Subsidiair vordert de Bestuurder een verklaring voor recht dat in ieder geval zijn hoofdelijke aansprakelijkheid rechtsgeldig vernietigd is.

Beslissing

De rechtbank oordeelt aan de hand van de in het geding gebrachte e-mails tussen Bestuurder en zijn accountant en de notaris, dat Bestuurder zich er steeds van bewust is geweest dat zijn hoofdelijke aansprakelijkstelling vernietigbaar zou zijn wegens het ontbreken van toestemming van zijn echtgenote, doch dat hij ondanks deze wetenschap de overeenkomst getekend heeft zonder Simba daarover in te lichten. Hij heeft Simba daarmee in de waan gelaten dat zijn aansprakelijkstelling daadwerkelijk zekerheid en verhaal zou bieden. De Bestuurder was op de hoogte van het belang dat Simba aan de hoofdelijke aansprakelijkheid hechtte en het lag in de rede dat Simba de financieringsovereenkomst niet zou zijn aangegaan als zij was geïnformeerd over hetgeen de Bestuurder over het ontbreken van instemming van zijn echtgenote wist. Het beroep van Simba op dwaling wordt toegewezen; de financieringsovereenkomst is rechtsgeldig vernietigd.

Als gevolg van het vernietigd-zijn van de overeenkomst concludeert de rechtbank dat de ingestelde vordering tot terugbetaling niet gegrond kan worden op bepalingen in de overeenkomst zelf. De partijen die daadwerkelijk betaling hebben ontvangen van Simba, worden veroordeeld tot terugbetaling op grond van artikel 6:203 BW (onverschuldigde betaling).

De rechtbank veroordeelt ook de andere gedaagden tot terugbetaling. Hiertoe overweegt de rechtbank dat Simba onweersproken gesteld heeft dat de vennootschappen in het scheepswerfconcern vereenzelvigd kunnen worden met de Bestuurder. De rechtbank gaat daar – wegens gebrek aan weerspreking – van uit. Vervolgens overweegt de rechtbank dat de Bestuurder en de concernvennootschappen tot aan de onderhavige procedure geen rekening en verantwoording hebben afgelegd over de besteding van het ontvangen geld, dat het ontvangen geld (naar klaarblijkelijk inmiddels wel gebleken was) is besteed aan andere doelen dan met Simba afgesproken was, dat de afgesproken zekerheden (hoofdelijkheid, pandrechten) nooit gevestigd zijn en dit alles terwijl de scheepswerf al in financieel zwaar weer verkeerde. Een en ander heeft ertoe geleid dat het scheepswerfconcern is achtergebleven als een lege huls, die geen verhaal meer biedt voor Simba. Van het voorgaande kan, aldus de rechtbank, Bestuurder een voldoende ernstig persoonlijk verwijt worden gemaakt, zodat de concernvennootschappen en Bestuurder op grond van de artikel 6:162 BW (jo. 2:11 BW) worden veroordeeld tot het terugbetalen van de door Simba overgemaakte bedragen met rente en kosten.

I.F.M. Lakwijk, september 2020

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 19-08-2020

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2020:3440

Zaaknummer: C/13/661498 / HA ZA 19-164

Rechters: M.R.J. van Wel

Advocaten: I.J. Woltman

Wetsartikelen: 1:88 BW, 6:228 BW, 6:203 BW, 6:162 BW en 2:11 BW

RECHTSPRAAK

Vordering is niet overgedragen omdat in de cessieakte niet is voldaan aan het bepaaldheidsvereiste

De cessieakte bevat geen gegevens aan de hand waarvan, al dan niet achteraf, vastgesteld kan worden dat de betreffende vordering is overgedragen, zodat niet is voldaan aan het bepaaldheidsvereiste als bedoeld in artikel 3:84 lid 2 BW.

De heer X en mevrouw Y zijn op 18 februari 2014 toegelaten tot de wettelijke schuldsaneringsregeling. Tijdens deze schuldsaneringsregeling heeft de bewindvoerder vorderingen van de boedel gecedeerd aan Payroll Intermediair B.V. Deze vorderingen zijn in de cessieakte omschreven als een 'vordering op Bouwservice Almere B.V., Projectbouw Noord B.V. alsmede hieraan en/of aan de heer Z gelieerde ondernemingen'. Volgens Payroll Intermediair B.V. hebben partijen bij deze cessieakte (ook) de vordering van de heer X op de heer Z in privé willen overdragen. De heer Z stelt zich op het standpunt dat niet voldaan is aan het bepaaldheidsvereiste van artikel 3:84 lid 2 BW. Volgens de heer Z kan aan de hand van de cessieakte namelijk niet vastgesteld worden dat die akte mede betrekking heeft op de gepretendeerde vordering op hem in privé.

De rechtbank stelt bij de beoordeling voorop dat voor het antwoord op de vraag of partijen bedoeld hebben een bepaalde vordering over te dragen, uitleg van de akte van cessie noodzakelijk is. Bij die uitleg komt het aan op de zin die de cedent en de cessionaris in de gegeven omstandigheden over en weer redelijkerwijs aan elkaars verklaringen en gedragingen mochten toekennen en op hetgeen zij te dien aanzien redelijkerwijs van elkaar mochten verwachten (het *Haviltex*-criterium). Een van die uitleg te onderscheiden en zelfstandig te beoordelen vraag is of is voldaan aan het uit artikel 3:84 lid 2 BW voortvloeiende vereiste dat de akte van cessie ten tijde van de overdracht, de over te dragen vordering in voldoende mate bepaalt (het bepaaldheidsvereiste). Aan dit tweede vereiste is volgens vaste rechtspraak voldaan als de akte van cessie zodanige gegevens bevat dat aan de hand daarvan, eventueel achteraf, vastgesteld kan worden om welke vordering het gaat.

Naar het oordeel van de rechtbank bevat de cessieakte – zoals de heer Z betoogt – geen

gegevens aan de hand waarvan, al dan niet achteraf, vastgesteld kan worden dat de vordering op de heer Z in privé aan Payroll Intermediair B.V. is overgedragen. Payroll Intermediair B.V. heeft overigens ook niet duidelijk gemaakt aan de hand van welke gegevens uit de cessieakte volgens haar vastgesteld zou kunnen worden dat de akte mede betrekking heeft op overdracht van de vordering op de heer Z in privé. Er moet dan ook aangenomen worden dat niet voldaan is aan het bepaaldheidsvereiste als bedoeld in artikel 3:84 lid 2 BW. Dit betekent dat de vordering op de heer Z in privé niet met de cessieakte aan Payroll Intermediair B.V. is overgedragen. Of partijen bij de cessieakte de bedoeling hadden om die vordering over te dragen, kan derhalve in het midden blijven. Voorts overweegt de rechtbank nog dat een vordering tot schadevergoeding op grond van onrechtmatige daad geen nevenrecht is in de zin van artikel 6:142 BW en dus ook niet op die wijze op Payroll Intermediair B.V. is overgegaan. De slotsom is dat Payroll Intermediair B.V. geen rechthebbende is van de vordering waarvan zij in deze procedure betaling vordert. Zij wordt om die reden niet-ontvankelijk verklaard in haar vordering.

M.M. Eveleens-van der Zwaag, september 2020

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 19-08-2020

ECLI: ECLI:NL:RBNNE:2020:2848

Zaaknummer: C/17/159109 / HA ZA 18-12

Rechters: A.A.J. Smelt

Advocaten: N.J. Moens en R. Glas

Wetsartikelen: 3:84 lid 2 BW en 6:142 BW

RECHTSPRAAK

**Geslaagd beroep op onvoorziene omstandigheden
(coronacrisis) rechtvaardigt 50% huurverlaging over de
maanden april tot en met juni 2020**

Huurders doen een geslaagd beroep op onvoorziene omstandigheden omdat zij van maart tot en met juni 2020 hun winkel hebben gesloten. Voorlopig kunnen zij volstaan met betaling van 50% van de huur over de maanden april tot en met juni 2020. Afwijzing boetebeding wegens niet-nakoming van de huurovereenkomst, omdat niet is uitgesloten dat deze wordt gematigd of afgewezen in een bodemprocedure op grond van de redelijkheid en billijkheid.

Vier gedaagden exploiteren (indirect) een kledingwinkel in een door hen sinds 2019 gehuurde winkelruimte voor € 5.584 per maand. Op de huurovereenkomst zijn de Algemene Bepalingen Huurovereenkomst Winkelruimte 2020 van toepassing, waarin een boetebepaling is opgenomen die ziet op de te late betaling van de huur. Nadat de overheid naar aanleiding van de coronapandemie maatregelen heeft afgekondigd, hebben gedaagden de exploitatie van hun winkel op 12 maart 2020 gestaakt. Van april tot en met juni 2020 hebben gedaagden slechts een deel van de huur betaald. Op 16 juni 2020 is de winkel weer geopend.

De verhuurder vordert in kort geding onder meer dat gedaagden veroordeeld worden om de achterstallige huur te betalen en een contractuele boete, omdat gedaagden tekort zijn geschoten in de nakoming van hun verplichtingen uit de huurovereenkomst en daardoor ook de boete zijn verschuldigd. Gedaagden beroepen zich op onvoorziene omstandigheden. Door de pandemie, de daarmee gepaard gaande gezondheidsrisico's, en de door de overheid opgelegde verplichting zo veel mogelijk binnen te blijven, hebben gedaagden ervoor gekozen om de winkel te sluiten ten behoeve van de veiligheid van hun personeel en de klanten. Omdat de verhuurder niet openstaat voor huurverlaging van 50% over de maanden maart tot en met juni 2020, zullen gedaagden in een bodemprocedure huurprijsvermindering vorderen.

De kantonrechter acht het aannemelijk dat de bodemrechter bij een oordeel over een

vordering tot huurverlaging de coronacrisis als onvoorziene omstandigheid in de zin van artikel 6:258 BW zal aanmerken en een huurvermindering redelijk zal achten. Partijen konden bij het sluiten van de huurovereenkomst niet voorzien dat er een wereldwijde gezondheidscrisis zou komen die zou leiden tot overheidsmaatregelen die het gebruik van een groot deel van de middenstandsbedrijfsruimte voor een langere periode onmogelijk maken, dan wel ernstig belemmeren. De gevolgen van deze crisis zijn volgens de kantonrechter dan ook niet verdisconteerd in de huurovereenkomst. Gelet op de aard van de overeenkomst en de verkeersopvattingen behoren de gevolgen van de coronacrisis niet geheel voor rekening te komen van gedaagden: zij behoeften bij het aangaan van de huurovereenkomst niet te verwachten dat het huurgenot zou worden aangetast door een crisis van dit formaat.

Wel oordeelt de kantonrechter dat het op voorhand in dit kort geding niet is vast te stellen in hoeverre een huurprijsverlaging in deze concrete situatie is gerechtvaardigd. Volgens de kantonrechter zal met de volgende omstandigheden rekening moeten worden gehouden: (1) gedaagden hebben onvoldoende inzicht gegeven in hun financiële situatie, waardoor niet kan worden meegewogen hoe het bedrijf er voorstond bij de aanvang van de coronacrisis, (2) gedaagden hebben er zelf voor gekozen om de winkel per direct geheel te sluiten, terwijl winkels daartoe niet verplicht waren, (3) met inachtneming van de nodige maatregelen was het wel mogelijk klanten toe te laten, (4) de winkel is pas 16 juni 2020 geopend, terwijl er eerder in mei 2020 al versoepelingen in de maatregelen hebben plaatsgevonden, (5) het is aannemelijk dat bij het openhouden van de winkel of het eerder openen van de winkel enige omzet behaald zou zijn, en (6) tegelijkertijd is de winkel gelegen in een plaats waar het na de verplichte sluiting van de horeca en het wegblijven van toeristen erg stil werd, zeker na het advies om enkel voor noodzakelijke activiteiten naar buiten te gaan. Eiser heeft van zijn zijde enkel naar voren gebracht dat hij een particuliere belegger is en dat hij over meerdere verhuurpanden beschikt. Niet gebleken is dat hij niet in staat is om mee te delen in de nadelige financiële gevolgen van de coronacrisis.

De kantonrechter oordeelt dat, voortuitlopend op de uitkomst van een mogelijke bodemprocedure, gedaagden kunnen volstaan met betaling van 50% van de huur over de maanden april tot en met juni 2020. De gevorderde contractuele boetes wijst de kantonrechter af, omdat niet is uitgesloten dat deze in de bodemprocedure worden gematigd of afgewezen op grond van de redelijkheid en billijkheid vanwege de exceptionele situatie waarvan sprake is.

S.E. Streng, september 2020

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 29-07-2020

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2020:3730

Zaaknummer: 8611673 KK EXPL 20-373

Rechters: I.H.J. Konings

Advocaten: M. Hadid en A. Elyahiaoui

Wetsartikelen: 6:258 BW en 7:204 BW

RECHTSPRAAK

Sponsorovereenkomst vormt geen grondslag voor betalingen, zodat zij onverschuldigd zijn verricht

Niet aannemelijk is dat een door de failliet gesloten overeenkomst een grondslag vormt voor twee door haar gedane betalingen, zodat de curator de betalingen als onverschuldigd terug kan vorderen.

Dit arrest van het hof Arnhem-Leeuwarden komt voort uit het faillissement van een vennootschap behorend tot het Megahome-concern, Megahome.nl Beheer B.V. ('Megahome Beheer'). De curator vordert een tweetal door Megahome Beheer gedane betalingen terug, als zijnde onverschuldigd verricht. De vorderingen van de curator zijn in eerste aanleg door de rechtbank Overijssel toegewezen.

De partij aan wie de desbetreffende betalingen zijn gedaan is de Stichting Bevordering Sportactiviteiten Kaggenburg ('de Stichting'). De Stichting is gelieerd aan de familie achter het Megahome-concern. Volgens de Stichting bestond wel degelijk een grondslag voor de betalingen. Deze zou gelegen zijn in een in 2009 tussen Megahome Beheer en Sportstichting Sportactiviteiten Kraggenburg i.o. gesloten sponsorovereenkomst ('de Sponsorovereenkomst'). Op grond van de Sponsorovereenkomst zou Megahome Beheer gehouden zijn in de jaren 2010 tot en met 2014 sponsorbijdragen te betalen aan de Stichting. In 2015 worden twee betalingen gedaan – de betalingen waar de curator zijn pijlen op heeft gericht – ter grootte van een bedrag van ongeveer € 400.000.

Een aantal omstandigheden doet de vraag rijzen of er een grondslag voor de betalingen bestond. Zo werd de Stichting pas in 2013 – vier jaar na het sluiten van de Sponsorovereenkomst – opgericht. Bovendien heeft de Stichting nooit enige activiteiten ontplooid. Daar komt bij dat Nebo Vastgoed B.V., een andere Megahome-vennootschap, het Sponsorcontract al in 2009 van Megahome Beheer heeft overgenomen. Bij de curator bestaat dan ook het vermoeden dat de betalingen niets te maken hebben met de Sponsorovereenkomst, maar dat zij zijn verricht om de verhaalsmogelijkheden van schuldeisers van de Megahome-vennootschappen te frustreren.

De Stichting heeft een en ander onvoldoende weten op te helderen. Het hof komt tot de conclusie dat de Stichting onvoldoende gemotiveerd heeft betwist dat de betalingen zijn gedaan zonder dat daarvoor een rechtsgrond bestond en bekrachtigt het vonnis in eerste aanleg.

J.F. Fliek, september 2020

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 11-08-2020

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2020:6276

Zaaknummer: 200.247.685

Rechters: H.L. Wattel, H.C. Frankena en M. Beekhoven van den Boezem

Advocaten: C.J. van Dijk en H. Versluis

Wetsartikelen: 6:203 BW

RECHTSPRAAK

Bestuurdersaansprakelijkheid wegens selectieve betaling na veroordeling van de vennootschap en betekening van het (verstek)vonnis

Support Me spreekt met succes de bestuurder van ICCD aan voor onbetaald gebleven facturen, gemiste omzet en kosten nu de bestuurder na de veroordeling van ICCD bij verstek tot betaling daarvan géén betalingen aan Support Me heeft gedaan, maar wel aan andere (nieuwe) schuldeisers.

Support Me stelt medewerkers aan opdrachtgevers beschikbaar voor onder andere secretariële diensten en/of interim-management. De Stichting International Centre for Chronic Diseases (ICCD) was een van haar opdrachtgevers. Gedaagde ('Bestuurder') was enig bestuurder van ICCD.

ICCD heeft in 2016 twee opdrachtovereenkomsten met Support Me gesloten op basis waarvan werknemers van Support Me in 2016 en 2017 werkzaamheden voor ICCD hebben verricht. Beide overeenkomsten bevatten een boeteclausule waarin het ICCD werd verboden om dienstverbanden aan werknemers van Support Me aan te bieden gedurende de looptijd van de overeenkomsten en tot twaalf maanden erna.

ICCD liet facturen onbetaald, zodat Support Me de overeenkomsten uiteindelijk heeft ontbonden en aanspraak heeft gemaakt op betaling. Bij verstekvonnis is ICCD veroordeeld tot betaling van onder meer achterstallige facturen en gemiste omzet. Het verstekvonnis is aan ICCD en Bestuurder in persoon betekend. ICCD heeft niet betaald. Nadien heeft Support Me nog ICCD aangeschreven in verband met het overtreden van voornoemde boeteclausule. Op verzoek van Support Me is ICCD op 3 april 2018 failliet verklaard. Uit bankafschriften over de periode 2017 en 2018 blijkt dat ICCD nog veel betalingen heeft verricht, doch niet aan Support Me.

Support Me spreekt Bestuurder aan tot betaling van schadevergoeding wegens selectieve betaling en tot betaling van de boete die ICCD verschuldigd is geworden omdat zij een

werknemer van Support Me in dienst heeft genomen.

De rechtbank oordeelt dat Bestuurder enig bestuurder van een kleine rechtspersoon was. Volgens de rechtbank is sprake van ernstig verwijtbaar handelen binnen het bereik van het leerstuk van selectieve betaling, indien in een dergelijk geval aan de bestuurder in persoon een verstekvonnis wordt betekend waarbij de rechtspersoon is veroordeeld tot betaling van een fors bedrag, waarna die bestuurder zich niet inspanst om ervoor te zorgen dat wordt voldaan aan die veroordeling, terwijl andere crediteuren wel worden betaald. Nu uit niets is gebleken van inspanning van Bestuurder die tot betaling zouden leiden, terwijl wel andere crediteuren zijn betaald, heeft Bestuurder kennelijk en ten onrechte de keuze gemaakt om Support Me niet te betalen, en is sprake van ernstig verwijtbaar handelen. Voor zover Bestuurder hiermee geen actieve bemoeienis heeft gehad, leidt zijn totale nalatigheid om te zorgen voor betaling conform het verstekvonnis volgens de rechtbank ook tot aansprakelijkheid. Ten slotte overweegt de rechtbank dat geen redelijk denkend bestuurder in het geval van een onherroepelijk verstekvonnis waarbij een veroordeling van ruim € 70.000 is uitgesproken en dat aan hem in persoon is betekend, zonder enig overleg met de eisende partij doorgaat met ICCD, een kleine rechtspersoon, zonder dat er voldoende zekerheid is dat die rechtspersoon nog levensvatbaar is en dat op redelijke termijn kan worden voldaan aan de veroordeling. Ook dat levert volgens de rechtbank een ernstig verwijt op.

Voor wat betreft de door ICCD verbeurde boete overweegt de rechtbank dat deze niet zonder meer op Bestuurder kan worden verhaald. De gevorderde bedragen zien op de vergoeding van tussen ICCD en Support ME overeengekomen boetes wegens een toerekenbare tekortkoming van een verbintenis uit de gesloten overeenkomsten. Bestuurder is echter geen partij bij die overeenkomst, zodat hij niet jegens Support Me toerekenbaar tekort kan zijn geschoten. Relevant is juist welke schade Bestuurder aan Support Me heeft toegebracht doordat ICCD in strijd met de overeenkomsten een werknemer van Support Me in dienst heeft genomen. Daarvan is in casu niet gebleken, zodat dit deel van de vordering wordt afgewezen.

J.E. van Nuland, september 2020

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 12-08-2020

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2020:6073

Zaaknummer: C/03/270880 HA ZA 19-577

Rechters: J.R. Sijmonsma

Advocaten: M.K. ter Horst en H.A.J. Stollenwerck

Wetsartikelen: 6:162 BW

RECHTSPRAAK

**Wetenschap dat koopsom niet kon worden betaald;
Peeters/Gatzen-vordering toegewezen**

Verkoop activa door latere failliet aan een andere vennootschap, waarbij de koopsom niet is betaald. De bestuurder van de koper wordt veroordeeld tot vergoeding van schade, omdat hij wist dat de vennootschap de koopsom niet kon betalen.

Eiser is curator van een gefailleerde onderneming. Die onderneming heeft in 2013 haar materiële vaste activa verkocht aan een vennootschap van de vader van de bestuurder van de onderneming. Twee jaar later is de onderneming gefailleerd; de koper heeft de koopprijs nooit betaald.

De curator stelt een zogeheten Peeters/Gatzen-vordering in tegen de bestuurder van de kopende vennootschap, aldus tegen de vader van de persoon die de bestuurder was van de gefailleerde vennootschap. Met de Peeters/Gatzen-vordering kan de curator schadevergoeding vorderen voor schade die is geleden doordat de gezamenlijke schuldeisers in hun verhaalsmogelijkheden zijn benadeeld. Volgens de curator is daarvan sprake, omdat de bestuurder van de kopende vennootschap wist althans behoorde te weten dat de kopende vennootschap de koopsom niet kon betalen. Daardoor zijn de activa van de onderneming overgedragen, terwijl daar geen betaling tegenover stond. Volgens de curator was het de bedoeling dat schuldeisers van de onderneming zich door de transactie niet meer konden verhalen op de activa (de transactie zou zijn geschied uit 'beschermingsoogpunt'). De curator heeft daarbij voorts nog gesteld dat de vader tevens feitelijk bestuurder was van de gefailleerde vennootschap.

De gedaagde stelt dat de transactie niet uit 'beschermingsoogpunt' heeft plaatsgevonden en dat de curator onvoldoende heeft onderbouwd dat de koper de prijs niet kon betalen. Voorts was hij geen feitelijk bestuurder. Bovendien zou uit cijfers van een accountant blijken dat de koper allerlei vorderingen zou hebben op de onderneming, die verrekend konden worden met de koopsom. Aldus zou de koopsom zijn verrekend. Verder zou de vordering zijn verjaard. Tot slot zou sprake zijn van eigen schuld aan de zijde van de curator, omdat hij aan het begin van

het faillissement niet voldoende doortastend zou hebben opgetreden; als hij dat wel zou hebben gedaan, had hij de beschikking kunnen hebben over de verkochte activa (de locatie waar de goederen zich bevonden, was voor de curator onbekend).

De rechtbank overweegt allereerst dat een eventuele vordering tijdig is gestuit, zodat geen sprake is van verjaring. Vervolgens overweegt de rechtbank dat het vaste rechtspraak is dat een curator een vordering tot schadevergoeding kan instellen, als een derde een onrechtmatige daad heeft gepleegd jegens de gezamenlijke schuldeisers. Daarvan is sprake als de crediteuren in hun verhaalsmogelijkheden zijn benadeeld. Een derde kan reeds worden aangesproken als hij in de positie verkeerde dat hij de benadeling had kunnen voorkomen, maar in plaats daarvan zijn medewerking heeft verleend. De rechtbank zegt het niet met zoveel woorden, maar het lijkt erop alsof de rechtbank hiermee impliciet overweegt dat het niet relevant is of gedaagde al dan niet feitelijk bestuurder was.

Volgens de rechtbank heeft de curator zijn stelling dat de gedaagde wist dat de kopende vennootschap niet kon betalen, voldoende onderbouwd. Om die reden had het op de weg van de gedaagde gelegen om aan te tonen hoe de koper de koopprijs had kunnen betalen. Dat heeft hij niet gedaan, zodat de stelling van de curator terzake onvoldoende weersproken is. Daarnaast kan de gedaagde zich niet disculperen door zich te beroepen op zijn accountant; dat maakt immers nog niet dat hij niet wist dat hij de koopprijs niet zou kunnen voldoen. Ook het beroep op verrekening gaat niet op; de gedaagde heeft geen inzicht gegeven op welke wijze de koopsom zou zijn verrekend. Tot slot overweegt de rechtbank dat de curator de gedaagde aan het begin van het faillissement meermalen heeft gevraagd om de locatie waar de activa zich zouden bevinden kenbaar te maken, maar dat de gedaagde dat had geweigerd. Aldus kan het eigenschuldverweer evenmin slagen.

De rechtbank veroordeelt de gedaagde dan ook tot vergoeding van de door de gezamenlijke schuldeisers geleden schade van ruim € 336.000.

A.D. van Dalen, augustus 2020

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 12-08-2020

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2020:6058

Zaaknummer: C/03/252953 HA ZA 18-383

Rechters: K.J.H. Hoofs

Advocaten: W.C.G.J. Sterk en M.J. Mookhram

Wetsartikelen: 6:162 BW en 3:17 BW